

Redacció i Administració:
CALABRIA, 104, 2.^{on}

Dels treballs pu-
blics, en seran
responsables els
seusutors

10 cénts.

EL XÀFEC

Periòdic independent

Sortirà cada mes

ANUNCIS
a preus convencionals

No's retornen els
originals, enca-
ra que no's pu-
bliquin

10 cénts.

L'ALCALDE CONTRA EL POBLE

En el nombre passat, tractarem de la conducta intolerable de l'alcalde, en vers al gremi de tocinaires, al renovar les condicions del contracte, que aquests tenien concertat amb el municipi, per drets de matansa.

Hem de repetir avui, que fou un acte d'absolutisme, que posa de relleu el concepte que li mereixen les funcions que son encomenades a n'aquells que's diuen representants del poble i comprometen sense cap mena d'escrupol i sense consciència els sagrats interessos dels seus representats.

Es una verdadera vergonya i una villanía, l'home que, ostentant l'investidura de regidor guanyada en dies venturosos de fructuosa lluita, sotregueixant els sentiments populars, se gira d'espatlles als que contribuïren al seu triomf mentre en el municipi se ventilen qüestions econòmiques que afecten no solament a una colectivitat, sino també a tot el poble, i sancionà de la manera més despòtica els projectes presentats per ell, que sols poden ésser aprovats per la llei inicia i arbitraria de la forsa, regulada tant sols, per una majoria inconscient, i disciplinada a les ordres de l'agent de negocis de Can Petita.

Això no presuposa en nosaltres el desig de fer un manament a la llei, deixant incomplets els seus preceptes per posar a cobert les càrregues dels industrials, no tributant al municipi lo que sigui de raó i de justícia, però una cosa es obrar amparant-se en les facultats de la mateixa, i un altra es teni un clar sentit jurídic per saber-la acomodar a les necessitats que les circumstancies del moment exigeixen.

L'home, en son governament, deu procurar sempre, respectant els principis de la llei, enrotllar l'esperit de la mateixa a les aspiracions dels seus representats, i mai servir-se'n, per anar en contra d'ella, com succeeix amb aquest assumpte; proclamant-se en dictador de la supremacia del poder civil.

Aquests fets, tant lamentables, son fruit de no tenir en el municipi homes que acreditin un fort esperit de patriotisme per no sapiguer doblegar la seva carcanada a l'influencia tutelar que han exercit sempre a Can Petita, en el ànim de tots ells.

La manera d'obrar d'aquests elements, verdaders puntals de la dinastia de Can Petita, en nostre municipi, prova una vegada més quan lluny estant d'acomplir els deures que la seva missió els imposa, i el senyalat divorciament que existeix entre ells i el poble, per haver-se trencat tot contacte espiritual que en altre temps, un mateix sentiment els unia, com a garantia del resorgiment d'una nova política, barrant el pas a la política absorbent que ns aclapara, i que ns fa impossible una administració profitosa i d'expansió, que avui sols pot conseguir-se al escalf del sentiment popular.

Es l'etern caciquisme, aquest cranc que encara té clavades les seves ancles en el cor del poble i li destrueix tota idea reivindicadora, lliberal i progressiva, amb les quals vol deslliurar-se de viure sota el peu d'un règim

d'esclavatje i de sucumbir fatalment alentant les seves esperances, envolcallat amb un ambient corromput per les seves immoralitats polítiques.

El fet que comentem és el verdader reflexe de l'obra negativa que venen realitzant aquests elements, sense que'ls animi un fons de patriotisme al defensar les causes del poble, posant pel contrari, la seva autoritat al servei d'aquell home de trista historia i dels seus aliats.

No vos càpiga cap dupte, garrigans, que l'assumpte del gremi de tocinaires va ésser inspirat i resolt, a les conveniencies de la política de Can Petita, en lloc de respondre a les lligítimes aspiracions i anhels d'aquells.

Es ben sensible, que aquests homes, per la seva incapacitat o mala fe, converteixin de nostre municipi una sucursal de Can Petita, resolguent qüestions econòmiques amb mires polítiques en vistes a demà, sense tenir en compte els interessos que han de sortir lesionats d'aquesta desafortunada resolució, i fent a la vegada més amarg el pa del treballador, per la puja de preus en el consum públic.

Fà ben sospitosa la seva conducta, volguent obstinadament, baix una coacció intolerable, donar-hi aquesta resolució, tenint en compte que aquest projecte econòmicament ha de ser un veritable fracàs, ja que indefectiblement ha de traduir-se amb una forta baixa en la matansa, en vista del augment dels drets imposats.

Ademés això, fomenta en perjudici del erari municipal, el frau, que no podrà evitar-se de cap manera.

Es inútil entrar en aquesta ordre de consideracions, perquè no foren pas aquests els propòsits de Can Petita, doncs aquests prescindeixen en absolut dels perjudicis que puguin infringir al poble i a la classe treballadora.

El seu objecte principal, segons s'ha pogut comprovar, no acceptant l'alcalde la fórmula presentada pels regidors Srs. Sallés i Boget, d'acort amb els tocinaires, es el desig, com diem en altre lloc, deixar la situació política esvaïda de tota mena d'obstacles que puguin dificultar la tasca al nou agent, que l'any que vé ha de substituir al Noi Pedrals, amb gran sentiment d'aquest.

L'assumpte del «matadero» els semblà una mica espinós de tocar, perquè forsosament hi havia d'haver descontents al trencar una costum, encara que fos per manament de la llei.

Hem vist també que l'alcalde ha defensat un criteri tancat, sense deixar entreveure la possibilitat de poguer donar satisfacció als desitjos dels tocinaires després de la promesa feta en plé consistori, de transigir, acceptant la concebuda fórmula, però, això, no convenia de cap manera als seus inspiradors i propulsors del projecte, perquè quedava en peu dintre dels preceptes de la llei i deixava de la mateixa manera enfosquida la situació, i també obstruït el camí pel qual ha de venir el Messias, que procuraran per tots els medis facturar-nos de «contrabando» a Can Petita, per a garantir el seu Virreinat que se'ls esmuny amb la regencia del Noi Pedrals, i per l'obra

funesta que sesempre han vingut realitzant en profit exclusiu de casa seva i dels seus aliats.

El poble els ha vist el joc i està alerta per no tolerar aquest atropell que's vol inferir novament a la seva dignitat amb l'imposició arbitraria d'un altre home de la seva escola, sense prestigi, ni solvencia política, que pugui impunement fer ús de les prerrogatives de la llei en favor seu.

Representaria un greu perill, deixar en lo secessiu, el govern de nostre poble en mans d'aquests elements que sols inspiren rezels a n'aquells que encara confien i treballen pel resorgiment d'una nova faisó política, que fassi germinar en els camps populars els fruits d'una administració honrada i lliberal, al contrari d'aquests que l'han sotmesa a un periode de decadencia per son esperit regressiu refractari a tota llei progressiva, i per l'estancament de tota mena d'iniciatives que tendeixin a consolidar el seu millorament.

EL XÀFEC també estarà al costat del poble i treballarà com fins ara per a allunyar-li per sempre més el perill que representa l'intenció de Can Petita i els seus aliats en els afers municipals i per posar en clar i fer públiques les seves immoralitats polítiques que'l dia de demà el poble els haurà de demanar comptes i fer-los justícia.

COMENTARI

Qué direm de nostres regidors, que componen la majoria de nostre Ajuntament, que no hagin dit ja diferents vegades en el mateix sentit de queixa que avui. Realment, no sabem ja quin tema tocar per no repetir-nos en els mateixos conceptes vertits en nostres anteriors escrits. Sembla, a cop de vista, que, donada l'importancia de nostre poble haurien de proporcionar-nos assumptes nous per poder comentar cada vegada que celebren sessió. Per vergonya nostra (perque ells ja fa temps que no hi hà de qué) no es aixis, doncs en lloc de complir amb els preceptes de la llei i amb els demés que'l càrrec els imposa, s'entreguen amb tot plaer al cultiu de la vergancia.

L'estigma de la ganduleria és la característica de tots ells. Ho prova el fet verídic de que, amb nou setmanes han celebrat una sola sessió, i encara fou cridada per a arreglar un trastallador del rec comú que vessaba. ¡Oh, la diligencia de nostres regidors!

Son procedir ens fa recordar la sugestiva novela del celebrat escritor En Santiago Rusinyol, «El Poble Gris», que al llegir-la, creguerem seriament que l'autor incorria amb alguna exageració, sobre tot, al ressenyar les sessions que celebrava un Ajuntament d'un poble rural d'escassa importancia, per lo que se'n desprenia de la poca cultura que demostren els regidors que'l composaven, en els seus parlaments i també per la manera de portar els debats, doncs tots cridaren desafortunadament, s'increparen follament, tots proposaren solucions i ningú resolía. L'únic que tenia dret a cridar, era el poble, que sempre quedava a les capses.

Sarantà
La Garriga

Devant d'aixó, tenim de confessar ingenuament la nostra bona fe i soscriure la certesa de les seves afirmacions, que fa en son llibre, doncs talment sembla que hagi vingut a nostre poble a pendre patró del nostre Ajuntament model, amb la sola diferència que, aquell, deixava entrar el públic al saló de sessions, quan menos, per fer-se un tip de riurer o de fàstic, si no obtenia cap més benefici dels seus dignes representants.

Celebraren també poques sessions—com el nostre—perque a l'estiu feia calor i amb el sic, sic, de les sigales que s'posaven temerariament en els arbres del davant de casa la Vila, s'hi adormien, i a l'hivern, no hi havia assumptes a tractar, perquè els veïns s'estaven tots a la vpra del foc. No obstant, quan en celebraren tots hi posaven el coll i feien tasca profitosa pel seu poble, per aquell poble que ls costava tants suors i tantes angúnies.

No duptem que en aquest país, també arriuarà a fer-ne nostre Ajuntament, i que'l poble, deu preocupar-se d'estudiar la manera de premiar els seus senyalats serveis quan el càs arriui.

BALL DE «PIÑATA»

Historic, encara que sembli cuento

En Pepet i en Peret, es trovaren plegats el diumenge passat, prenent un calent (beguda que cap d'ella dós necessita) al café.

En Peret, qu'és un xicot molt tranquil i un xic fort en l'art de la disbauxa (com tothom sap) i que té la constant preocupació de la despreocupació, la primera que va fer fou dirigir-se al seu amic, entaulant-se entre els dos el següent diàlec:

—¿Vols venir, Pepet, dissapte al ball de disfresses del *Papitu*?

—Prou m'agradaria, perquè aquí, tal com me veus, soc molt barrilaire i no l'acabo mai la broma. I amb aixó de fer «damisels» hi tinc la mà trencada. Emperó no sé com fer-ho, i quina mena d'excusa donar per a passar la nit fora de casa que no se'n adonin. No és tan fàcil com sembla, posa'ls-hi la bleda al clatell. I no sé per què no'ls fan a la tarda aquests balls, que tots els de fora hi podríem concórrer, sense que ningú tingués res que dir.

—Dona l'excusa que vas per qüestió del «ciment».

—Sí, just, el ciment és a Sant Joan, es diu cap amunt, i jo, tinc d'anar cap avall. Sí que s'ho creurant.

—Digues que vas per benzina.

—Que't penses que a casa no saben que a Can Catasús no és obert a la nit?... Calla, ja tinc el sucre. Tinc de cobrar un automòvil, i si m'ho envies a dir el día avants, tindrè una excusa per baixar.

—Doncs t'enviaré un telegrama.

—¿No, Cristu! res de telegrama, que'ls d'EL XÀFEC se'n adonarien.

—Doncs un telefonema.

—Aixó és un altra cosa.

—Té, ja'l tinc redactat: «Baixa aquesta tarda sens falta per a cobrar l'automòvil.»

—Dóminu, noi; ara sí que anirà be.

El dissapte va rebre En Pepet el concebut telefonema, i que després de convencer als de casa seva (cosa que no va costar gaire, donada l'importancia del negoci) mudat de les festes, perfumat de nou, amb essencia de «Pompeya» i una bona butxacada de «puros» prengué el tren, i cap a la «Mata» falta gent. Allí se trovaren amb son amic Peret i tots dos més trempats que un «ginjol» anaren cap a la Plassa de Letamendi per a fruit de les delícies de «Terpsicore».

Lo que va passar allí, no ho sabem, perquè les empentes i l'aglomeració de la gent no ns van permetre poder-ho veurer; emperó, sí sabem qu'En Pepet no s'hi divertí gaire, i allavors, prenent el trepau va canviar de pro-

grama, es a dir, de ball, més ben dit, de local, i cap a la «Bona Sombra» falta gent.

Allí sí que n'ver de barrila. No s'hi podia ballar d'empentes. No'n va sortir poc de rebregat amb tant bé de Déu i amb aquell fre-gadís tant intensiu com intencionat!!!

.....

—¿Es a dir, que no'm vols dir qui ets?—li deia la disfressa amb que ballava En Pepet, amb veu melosa i amb un tuf de «mesco», que no s'hi podia tenir cara, disfressada amb un trajo igual al d'aquelles «ninfes» que ballaven en el teatre de Naturalesa aquest istiu últim en el bosc de Can Tarrés. Segurament, degut a n'aquest trajo, En Pepet li va prendre afició i per xó tal volta s'hi dirigí.

—No t'ho diré pas; aveïam si ho endevines.

—Tú no ets d'aquí; tú has vingut de fora. ¿Digam d'ahont ets, maco?

—Endevineu.

—¿Que pot-ser ets de Viladecaballs?

—No hi toques pas.

—¿De Caldas?

—Ja't cremes.

En aquest moment, interrompiren la conversa que tenien nostra parella, dugues disfresses que passaven desaparellades, i dirigint-se a la companya d'En Pepet, li digueren:

—¿D'ahont has tret aquest camàlic, vestit de senyor?

Dirigint-se a n'ell:—«¿Que te l'han fet a ull o a pés aquest trajo que portes, noi?

—¿Quines botines! aixó son esclopes.

(No sens quin tuf a colomassa que li fan els peus...)

En Pepet prou volia riurer, però no podia; vermell com un perdigot, no se li va acudir res més que lo següent:

—Prou disfresses, no m'esbronqueu més; (pobre de mí si EL XÀFEC se'n entera; ¡ai quin d'alt-abaixa a casa!; sigueu bones minyones i anirem a beurer.

Aquest argument, va convencer a les disfresses i En Pepet se les endugué cap al restaurant, per sort a temps, puig l'esbrancada de les disfresses havia cridat tant l'atenció de la gent, que ja s'havia format una grossa rodona al entorn d'En Pepet i de les dugues desvergonyides disfresses causantes d'aquell astorament.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

II

Diu que'n ve de mena al ser-ne dolor ja n'era son avi i son pare més; i ell, d'aquest ofici, n'és sobressaliend. Es de bona mida, algo escardelenc, i té una mirada que diu qui és. El paper de sant el sap fer molt bé. És molt dominant, és molt absorvent, qui li fa, li paga; no perdona res, mai dona la cara i aborda els demés. Imitar al Kaiser ho sap fer molt bé, diu que Déu l'inspira quan fosc als det. Vol que tot el poble el venen a n'ell. És una troballa per portar un infern. ¿No'l coneix, Joanet? ¿no sap pas qui és? Doncs mirat d'esquena, s'assembla a v

III

Es petit, rabassudet, porta la cara gravada, els llabris son d'ensiamada, i el posat és de santet; i si se'l miren a ratos, té un sagell sa fesomia, que recorda, així... entre-día, un dimoni dels baratos. Li agraden malt les femelles, tant les morenes com rosses, li agraden les viudes grosses, es dir, del dot d'En Comelles. Es Tenorio, és molt trempat, enraona sempre amb posat, i fa un posat, una cosa... com qui no ha trencat cap plat. Té quartos i té salut, fe de diputat li agrada, si li trenques la girada qui jemega ja ha rebut. Garbellant tot lo ja escrit, li queda una cosa bona, qu'és una bona persona, però un tonto presumit. Don Félix, ¿l'ha vist bé? ¿No'l coneix? ¿no'n té una esmena? Doncs, miri, girat d'esquena, diu que s'assembla a vosté.

UN CAÇADOR DE PRADES

(continuarà.)

NOTICIES

Aclarac

Degut a una llamentable trasposició de lli aparegué inopinadament insertat en el nostre bre passat, en aquesta secció, un extracte de nostre confrare *El Poble Català*, de Barcelona, deixant de publicar-se les notícies que completaren la mateixa que avui publiquem. Demanem disculpa a nostres bons llegidors d'aquesta equivocació involuntaria, esperant que'l seu bon sentit sabrà transportar a realitat les que resultin un xic extemporanis.

ooo

Son dignes d'elogi les obres realitzades a rrera casa de D. Jaume Fargas. Gracies a aquestes, avui ens veiem lliurats del per de caurer en el rec, i de suportar les molesties que causaven als vianants, les emanacions que despedien les escombraries allà depositades.

ooo

Dies pasats celebrà reunió general la Junta de Govern de La Caritat per a donar compte de la marxa de dita entitat durant l'exercici de l'any 1914 i per la renovació de càrrecs.

Foren elogiadíssims els treballs realitzats pel Sr. Albàs en benefici d'aquesta obra caritativa, donant per resultat, un augme que, si bé no és remarcable en la suscripció semanal que havia experimentat una forta baixa, doncs sens dupte, perquè els suscriptors veïen que sens esforços no responia als resultats que ls seus antecessors perseguïen, sense gloria per ells, i sense profit pels desvalguts i necessitaris.

Siluetes poètiques⁽¹⁾

I

Sa mirada és tonta, sa cara afeitada, és ampla d'esquena, té set pams d'alsada. Sempre va mudat, fins amb roba bona, i cada setmana se'n va a Barcelona. Enraon no'n sap, puig tartamudeja, tira capellans i pateix d'enveja. De vergonya «zero», ja mai n'ha gastat; és traïdor als amics, és cara-girat, té molt mala sang, diu que's venjatiu, i de coses lletges fins ne sab un niu; el sep cap és fusta, el cervell papés, en una paraula, no serveix per res. ¿Sap qui és, Uepet? ¿no l'ha conegut? No val a fer el tonto, no sigui tussut. Fixissi, Pepet, i miris-s'el bé que girat d'esquena s'assembla a vosté.

(1) La Redacció donarà un premi al qui endevini amb més precisió els personatges d'aquestes siluetes.

La Piñata
de Barriga

Explicà el Sr. Albàs les gestions per ell realitzades, per a obtenir del Govern l'autorització per fer una rifa igual que la del Patronat de Santa Llúcia, havent aconseguit el millor èxit. En aquest fi adelantarà del seu peculí particular la quantitat necessària per la construcció de la torre que serà adjudicada a n'aquell que posseeixi el mateix «número» de la sort primera de la rifa de Nadal, siguent reintegrats a la caixa de La Caritat els beneficis que s'obtinguin.

Al presentar la dimissió de son càrrec de president, junt amb els demés companys, en compliment dels estatuts, foren reelegits per aclamació, premiant aixís, els bons serveis prestats a dita entitat.

Les festes de Carnestoltes passaven cansonerament com un dia gris, sense deixar rastre d'aquelles emocions d'alegria i de bullici, propies de la diada, que en altres temps, ens feren sentir en nostre esperit per l'influència depriment d'un cel tenebrós la candenciositat joguina y alegre del ball de les gitanes.

Aquest ball, típic en nostre Vallés, ens evoca el bell record de les tradicions en nostre poble, interrompudes per causes filles del destí.

Ens hem de doldre que aquesta festa, la més típica, la més popular i la que fa riure en cor del poble l'imatge de tan bell encís, hagi caigut en l'olvid, per esperits mesquins que, condemnen al poble a la vulgaritat i al ensopiment.

En La Alhambra s'hi celebraren durant tots tres dies, balls forsa lluits i concorreguts, trencant la monotonia que planaba a nostra vista les batalles de *coffetti* i serpentina.

L'últim dia va tenir lloc el ball de disfresses, siguent adjudicat el primer i segon premi a una comparsa vestida de «segadora», i el tercer premi a un altra comparsa vestida de «papellona».

A Cal Xicurdé hi hagué funció de teatre el dilluns per la companyia Mercader.

Foren molt concorregudes i els actors molt aplaudits.

Aquest fou nostre carnaval.

Nostre alcalde fà les coses a la babalà. Tant és aixís que; les reformes introduïdes en el gremi de tocinaires, exigeix la presència del veterinari municipal al matar algún porc, algún d'aquests per a fer l'inspecció deguda, però és el cas, que mentres es compleix aquesta disposició es deixa de cumplir-se'n un altra en l'escorxador, per coincidir l'hora de matansa amb la dels carnicers.

Ja sabem que'ns dirà—que sabeu vosaltres.

El dia 7 del mes passat i a l'hora anunciada se celebrà el miting en el teatre La Alhambra, organitzat pels culliters d'oli.

Com ja preveiem, no'ns equivorem al dir que tant important assumpte havia de cridar l'atenció de tots aquests, i anque fós solament per curiositat, respondríem a la crida. Efectivament, hi poguerem veure una gran concurrència desitjosa d'escoltar la paraula dels organitzadors i aprofitar llurs lliçons.

En la presència hi havia els senyors Nualart, Pujol, Morera, Montpart, Boget i Fonollosa. Aquest últim presidí l'acte.

Comensà fent ús de la paraula en nom de tots, el Sr. Nualart, que amb una gran dicció i un madurat estudi, enumerà totes les aventatges que reportaria a tots els culliters d'oli i ví l'instal·lació d'una premsa hidràulica, a quin fi exposà la necessitat de constituir una societat colectiva en la qual quedi confiat l'oli dels culliters, facilitant aixís la vinguda de compradors al engrós, per evitar-los-hi la tasca difícil de visitar innumbrables petits culliters, per poder reunir una petita quantitat d'oli.

Finalment proposà que's nomenés una comissió per a estudiar la millor manera de portar a cap dit projecte i aportar capital per poder gaudir dels seus beneficis.

Després d'unes aclaracions fetes pels senyors Mallol i Desplà, fou aprovada per aclamació la candidatura dels senyors que foren elegits per constituir la comissió referida.

Acabat l'acte, molts assistents felicitaron al Sr. Nualart per la seva iniciativa, pels beneficis en favor de nostres agricultors i per sa brillant peroració.

Rebi també nostre coral felicitació.

El dia de Pascua el chor «La Aliansa» celebrà una vetllada musical amb la cooperació del chor de noies que dirigeix la distingida professora Na Narcisca Freixas.

No duptem que pels mèrits artístics reconeguts a tots resultarà una festa de bon gust i agradable als assistents.

Ha obert les seves portes al públic l'establiment sucursal de la casa Debray, domiciliada en el carrer de Calabria, n.º 1, baix la direcció i administració de nostre bon amic D. Ignasi Batlles, per a oferir al públic els seus productes.

Desitjem que la sort els acompanyi.

Ens hem enterat que al venir a fer la visita reglamentaria a les escoles l'inspector d'ensenyansa, com tot bon cavaller, es presentà primerament a l'alcaldia per a oferir els seus respectes a l'autoritat i posar en son coneixement el dia que verificaria aquesta, per si tenia a bé acompanyar-lo.

No solament no li tomaren la visita com la bona educació exigeix, sinó que'l deixaren anar tot sol a fer les referides visites a les mateixes.

Aixó revela prou bé els graus de cultura que posseeixen els nostres representants, i el poc amor a les lletres, volguent condemnar al poble a que porti les orelles tant llargues com ells.

Sens perjudici d'ocupar-nos-en un altre dia, farem constar, que l'actual alcalde acompanyà personalment a l'inspector del Timbre a La Alhambra, amenant que no responia de les conseqüències, de no cumplir la llei i satisfer lo degut per l'impost del timbre en els espectacles, i tot perquè no son gaire amics d'ell els que concorren en dit establiment.

El dia 5 del mes passat marxaren a Tibisa (Tarragona) junt amb D. Nualart, D. Pere Faura, Pere Tapias i Tomàs Oliveres, emportant-se'n la molina de quatre trullades per fer-la retrullar i sapiguer la quantitat d'oli que donaria de més fent-ho amb una premsa hidràulica iguala a la que s'instal·larà en nostre poble en el cas de realitzar-se el projecte. El resultat de les proves no poden ser més satisfactories, doncs malgrat ésser la molina premsada amb la forsa de cinc homes i de estar hora i mitja en la premsa, donaren quatre quartans, o sigui, quartà per trullada.

XAFEGADES

Vaja; que'ls tocinaires tenen ben bé pà a l'ull. Ells pretenien fer dimitir el càrrec de regidor al seu ex matarife. En Valencia, perquè els sembla que no'ls defensava prou bé els seus interessos en el municipi.

Ara, nosaltres, ens hem enterat qu'és l'únic que vetlla per ells a fi de que ningun fassi matuta i perjudique els seus interessos, fent de punxa barries o de burot, qu'és igual, a les ordres del Noi Pedrals.

Veïam com li pagaran tant bons serveis.

L'alcalde ve ventant-se per tot arreu de que fà anar al poble dret sense tutors.

Aixó podria dir-ho un alcalde com cal, però no ell, qu'és tort d'espatlles i que's mou amb l'ajuda dels caminadors que fa temps li deixaren a Can Petita i aviat li hauràn de procurar una basseta i una gorra de cop.

Aquest mestre, o fà broma, o vol pendre'ns el pel.

A casa del Noi del Ciment hi hà gran consternació perquè tothom s'aparta del Noi, i justament ara qu'és l'amo del poble. Per trobar una mica de consol a la desgracia que'ls afligeix, van trucant de porta en porta, implorant l'amistat dels antics ex amics.

Aquesta gent han oblidat que la decencia està renyida amb certs actes que acredita el seu Noi.

¿Ens ha entés, senyor de la «Mónica»?

Ens hem enterat, que hi hà alguns elements, els anima el propòsit de constituir una Junta d'Iniciatives per laborar per l'engrandiment de nostre poble, baix els auspicis de nostre Ajuntament.

Nosaltres creiem sincerament que, la primera iniciativa que ha de tenir efecte, és la de decretar la cesantia de l'alcalde, si volen fer rés de profit, i de pàs, el poble els ho agrairà molt.

Sempre justicier EL XÀFEC, amb els seus actes, torna la fama a l'alcalde, rectificand el calificatiu de presumit que li atribuïem, no amant a carregar rocs i sorra amb la Murica, per si es confirmava el rumor que corre, diguent que les verdaderes causes son de qu'és trencat de l'ós bartrà.

Fem avinent a la comissió d'homenatge que, al regalar-li les fundes que ja s'estàn fent, passi a Can Clausolles a comprar-li un braquer.

A casa del Noi del Ciment, diu que tenen un sac per ficar-hi als d'EL XÀFEC. Hi hà gran desconsol, cada vegada que després de llegir i consultat el dijous vinent a Granollers i pagar deu rals de la consulta, no ens hi poden ficar.

Vaja que per un home que té totes les lleis des d'En Sília, fins a les de San Antonet, haver sigut regidor, jutje i safretger, no sàpiga encara lo que constitueix un *délito*—com diu ell.

Se'ns ha dit que l'alcalde volia disfressar-se els dies de Carnestoltes per poder esbronar a n'els d'EL XÀFEC.

Enterat d'aixó un amic seu, li digué:—No fassis bromes perquè t'arrancaràn altre cop la careta i et deixaràn de cos present a la vista del públic, doncs ja saps que amb aixó hi tenen la mà trencada.

Reconeixem ben atinades aquestes reflexions, perquè EL XÀFEC li arrencarà tantes vegades com se la posi.

Segons diu l'adagi: «no hi hà mal que per bé no torni», confirmant-ho aixís el fet que anem a ressenyar.

En compensació als perjudicis que ha ocasionat a n'En Valencia la destitució de matarife, anà a matar el porc de l'alcalde que ja feia 100.

Segons sembla, hi hagué molta alegria amb motiu d'aquesta festa.

Ens hem enterat que tenim averiada l'orga de l'església i han de venir per a afinar-la. No seria per demés que passessin per l'alcaldia per a afinar la que'ns hi portaren l'any passat els de Can Petita, que toca pitjor que l'esquella de casa seva per cridar a ranxo.